

ralstaben har ment, at der tillige burde lægges et Dækningsbatteri fra Landsiden oppe ved Eremitagesletten, og her fremsatte den højtærede Forsvarsminister den Bemærkning: „Generalstaben, der udelukkende ser sagligt paa den Ting, som den jo bør“, ønsker det saaledes. Man kan herudaf drage den Slutning, at den højtærede Forsvarsminister ikke ser udelukkende sagligt paa den Ting. Den højtærede Minister nævnede ikke nogen Grund til, at han ikke vil gaa med til at bygge dette Fort saaledes, som Sagkundskaben, der ser udelukkende sagligt paa den Ting, kunde ønske det. Jeg vil dertil sige dette, at naar jeg har sluttet mig til Overenskomsten ogsaa paa dette Punkt, er jeg gaaet ud fra, at naar Overenskomstens Bestemmelser, blandt andet om Anlæg af et Kystfort, skulde føres ud i Livet, blev det efter udelukkende saglige Hensyn.

Det er i øvrigt ganske ejendommeligt at se i Forsvarskommissionens Betænkning en Udtalelse af de tilfornordnede militære sagkyndige, som findes paa Side 743, og som slet ikke tager Sigte paa det Kystfort, som nu skal anlægges, men paa en eventuel Forstærkning af Charlottenlundbatteriet. Der siges nemlig herom følgende: „Det maa dog udtrykkelig betones, at Værdien af disse Foranstaltninger i betydelig Grad vil forringes, hvis Charlottenlundbatteriet kan gøres ukampdygtigt ved en Beskydning fra Landbatterier. Saadanne vil en Højde med ringe Arbejde og Udsigt til stor Virkning kunne etablere omkring Eremitagen, og det er derfor en uafviselig Fordring for Søbefæstningens Kampdygtighed, at Eremitageplateauet hævdes af os“. Se, hvis det absolut saglige Hensyn kræver, at et saadant Kystfort dækkes mod Landsiden, og det gør det sikkert, forekommer det mig meget uheldigt, om man vil tage ikke-saglige Hensyn ved dets Anlæg. Det forekommer mig, at man derved vilde komme til at handle noget ud fra en Molbotankegang, og jeg vil i alt Fald forvare mig imod, at jeg har villet give min Tilslutning dertil.

Jeg er nødt til at sige dette, fordi den ærede Forsvarsminister umiddelbart efter erklærer, at hans Ord i den Henseende ville blive bindende for den Minister, som kommer efter og skal udføre Beslutningen, og „det“, siger han, „ville de, fordi ethvert Ord i den Henseende, som har faaet Tilslutning fra begge Rigsdagens Ting, altid er bindende for Administrationen“. Jeg vil gerne forvare mig mod,

at jeg, naar jeg stemmer for Overenskomsten og Kystfortet, saa har stemt for den Forklaring af dets Anlæg, som den ærede Forsvarsminister har givet. Jeg stemmer for det under Forudsætning af, at det bliver anlagt udelukkende efter saglige Hensyn.

Der findes fra Højres Side et Ændringsforslag om, at Fæstningsartilleriet skal udlægges paa Landbefæstningen. Her vil jeg ogsaa gerne sige, at jeg haaber og betragter det som en Selvfølge, at der bliver gjort alt for, ved at udlægge Fæstningsartilleri der, hvor det skal bruges, at tilvejebringe den fornødne Sikring af Værkerne. Ved hele den øvrige Ordning, som vi vedtage, søge vi jo at sikre Søbefæstningen ved at skaffe den Mandskab. Det maa da ogsaa være en Selvfølge, at andre Værker ere sikrede ved, at de Folk, der skulle bruge dem, ere der, hvor de skulle være. Den ærede Forsvarsminister udtalte ogsaa herom, at denne Landbefæstning „skal have sin Besætning, som hidtil af 2den og 3die Artilleribataillon“. Disse to skulle danne Besætningen. Men det er jo ingen Besætning paa en Befæstning, der ligger mellem København og Roskilde, naar den er indkasereret paa Christianshavn. Jeg vil derfor ikke stemme for Højres Forslag, thi jeg vil betragte det som en Selvfølge, at der maa tilstræbes at tilvejebringe den fornødne Sikringsstyrke derude.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg selvfølgelig ogsaa har beklaget ved denne Lejlighed fra enkelte Sider at høre dette, at naar man nu vedtager den og den Ordning og gaar ind paa det og det, faar Højre det og det, og saa kan Højre sagtens være tilfreds. Jeg kan ikke forstaa, at vi ikke kunne komme ind paa dette, at de, som skulle have noget i denne Sag, ere ikke Højre, ikke Venstre og ikke Socialdemokraterne, men det er vort Lands Forsvar og vort Land; det er dem, det gælder om at give de bedst mulige Midler til under visse givne Forhold at manifestere den Villie til at leve, som det ærede Medlem fra Rudkøbing (P. Munch) talte om.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtalte i Gaar, at han gerne vilde støtte Regeringen, naar den vilde fremkomme med demokratiske Reforme. Det ærede Medlem kan begynde straks. Ethvert demokratisk Land betragter det som en demokratisk Sag, at Folket søger at løse sin Forsvarssag saa godt som muligt. Selve